

Arrest

nr. 95 276 van 17 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N .WITTOCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 augustus 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 augustus 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 maart 2012.

1.3. Op 18 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitisch Arabier, afkomstig uit Hay Al Asrawa Al Mufqadeen (Kirkook, Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde tot begin 2007 in voornoemde wijk. In 2007 kreeg u als werknemer van een restaurant dat ondermeer aan het Amerikaanse leger eten leverde problemen toen u door terroristen benaderd werd met de vraag gif in het eten te mengen en explosieven in de bestellingen te verstoppen. Omdat u dit weigerde, ontvoerden ze u teneinde u te overtuigen. Toen u kort nadien ook nog eens beschoten werd, besliste u te stoppen met werken. Vijftien dagen later vertrok u naar Turkije, alwaar u ongeveer één maand te Istanbul (Turkije) verbleef, alvorens in maart 2007 om voornoemde reden in Nederland asiel aan te vragen. In Nederland kreeg u verscheidene malen een negatief antwoord tot u op 8 september 2010 door de Nederlandse autoriteiten tegen uw wil werd gerepatriëerd naar Irak. Daar u sinds 2008 geen contact meer had met uw moeder nam u contact op met twee ooms, J.(...) en A.(...). Deze wilden u evenwel niet huisvesten gezien ze door uw aanwezigheid ook problemen dachten te krijgen. Daarop trok u naar de Al Nour moskee in Kirkook, waar de imam u vertelde dat u in de moskee van Al Shorawa – in een dorp op ongeveer twintig minuten van Kirkook, in de richting van Erbil – mocht verblijven. U ging in op dit aanbod en verbleef er sindsdien in de berging van de moskee. Enkele dagen na uw aankomst leerde u ook de zoon van de imam, O.(...) H.(...), kennen. Deze was zeer geïnteresseerd in uw verblijf in Nederland en stelde u hierover regelmatig vragen, ondermeer over het nachtleven en de beleving van seksualiteit in Nederland. Ongeveer twee weken na uw aankomst stelde hij u ook vragen over homoseksualiteit en vroeg hij u op de man af of u ooit al seks met mannen had gehad. U antwoordde dat u dit voordien reeds gedaan had en stelde dat u daar geen problemen mee had. Ongeveer drie of vier dagen later nodigde O.(...) u uit in Hotel Somar, alwaar jullie seks hadden en een relatie begonnen. Nadien hadden jullie nog verscheidene keren seksuele betrekkingen. Toen jullie op 1 januari 2011 van een bar terugkeerden en nadien seks hadden in de berging van de moskee werden jullie echter betrapt door O.(...)'s vader, de imam van Shorawa. Deze sloot jullie op, maar uiteindelijk wist u, weliswaar zonder O.(...), langs een raam weg te vluchten. De twee daaropvolgende dagen verbleef u bij een vriend, S.(...), te Hay Al Nasr (Kirkook), om vervolgens in dezelfde buurt een huis te huren. Daar verbleef u tot 23 januari 2011, de dag waarop drie onbekende personen u op straat trachtten te ontvoeren – iets waarin ze uiteindelijk niet slaagden. Nadien ging u opnieuw bij S.(...) wonen en op 30 januari 2011 ging u klacht indienen bij de politie van Al Uruba. Daar u nadien van vrienden echter vernam dat O.(...) door zijn vader vermoord werd, begon u te vermoeden dat de ontvoerders door de imam gestuurd waren en besliste u op 8 februari 2011 opnieuw Irak te verlaten. Per vliegtuig reisde u van Suleymaniye (Irak) naar Istanbul, alwaar u de daaropvolgende zeven maanden verbleef daar u niet voldoende middelen had om verder te reizen – u had na uw terugkeer naar Irak immers niet gewerkt en uiteindelijk wachtte u tot enkele vrienden uit België u geld opstuurden. Eens u dit ontvangen had, vloog u met een vals Roemeens paspoort naar België, alwaar u uiteindelijk op 26 augustus 2011 aankwam. Enkele dagen later, op 29 augustus 2011, vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse paspoort neer, uitgereikt op 26 december 2010, te Kirkook; uw Nederlands identiteitsbewijs; alsook een kopie van uw Iraaks woonstbewijs en rantsoenkaart. Ter staving van uw asielrelaas legde u dan weer volgende documenten neer: een kopie van uw laissez-passer, afgegeven door de Nederlandse autoriteiten, met Iraakse stempel van binnenkomst de dato 8 september 2010; de door u bij de politie van Al Uruba ingediende klacht, de dato 30 januari 2011; alsook uw vliegtuigticket van Suleymaniye naar Istanbul, de dato 8 februari 2011. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal legde u per fax ook nog een kopie van een business kaartje neer van een persoon met wie u in Nederland af en toe seksuele betrekkingen zou gehad hebben; en een kopie van een webpagina met foto's aangaande een bepaalde locatie in Nederland die u soms bezocht.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat u het probleem dat er destijds toe leidde dat u in Nederland asiel aanvraag – met name uw weigering om een terroristische groepering te helpen met hun activiteiten tegen de Amerikanen (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 11-12) – op heden niet opnieuw inroept als asielmotief (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 19). Zo verklaarde u zelf na uw terugkeer naar Irak geen nieuwe problemen gehad te hebben omwille van voornoemd probleem (Vragenlijst CGVS, 9 september 2011, p. 3; Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 13). Uw

bewering dat u voorzichtig was en de terroristen in kwestie u nog altijd terug zouden kunnen vinden (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 13-14), is op zich niet afdoende, te meer u geen uitgesproken profiel hebt en het hoogst onwaarschijnlijk is dat een groepering – die daarenboven niet eens op de hoogte was van uw terugkeer naar Irak – u jaren later nog steeds zou zoeken (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 14). Tot slot kan in dit kader ook nog opgemerkt worden dat u geen enkel bewijsstuk neerlegde in verband met de feiten die u in september 2010 te Schiphol (Nederland) aanhaalde teneinde uw repatriëring naar Irak te verhinderen (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 14-15; 17), dat de Nederlandse autoriteiten bovenstaande feiten reeds beoordeelden in het licht van de Vluchtelingenconventie en de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, en dat zij uiteindelijk van oordeel waren dat u omwille van de toen door u aangehaalde problemen geen, of niet langer, nood aan internationale bescherming had.

Dit terzijde dient verder opgemerkt te worden dat u het Commissariaat-generaal allesbehalve wist te overtuigen van uw huidige asielmotieven, en in het bijzonder van het feit dat u homoseksueel zou zijn. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u voor uw vertrek naar Nederland in 2007 enkel een relatie/seks had met vrouwen (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 26-27) en dat u pas in 2008, toen u reeds enige tijd in Nederland verbleef, voor het eerst seks had met een man (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 21; 24-25; 27). Aangezien dit echter nog enigszins mogelijk is, werd vervolgens gepeild naar wat u juist verstaat onder homoseksualiteit en de manier waarop u zich hiervan bewust werd – vragen waarop u geenszins een aannemelijk en geloofwaardig antwoord formuleerde. Zo stelde u dat homoseksueel zijn voor u betekent dat u geen onderscheid tussen mannen en vrouwen maakt (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 24) en beweerde u aanvankelijk dat u zich hiervan bewust werd toen u in 2008 naar homodiscotheken begon te gaan en mannen u aldaar naar seks vroegen (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 25). Nadien verklaarde u dan weer dat u in Nederland geen kans had om met vrouwen seks te hebben en dan maar met mannen begon om – als jonge man – uw dagelijkse nood aan seks te compenseren (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 26-27). Verder stelde u zich niet anders te voelen dat een heteroseksueel persoon (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 27); verklaarde u dat u nog nooit gevoelens had voor een man (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 29; 33); beweerde u met een man geen toekomst te hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 29); verwees u verschillende keren met 'ze' naar homoseksuelen (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 24; 30) – hetgeen toch opmerkelijk is indien men zelf homoseksueel beweert te zijn – en stelde u – toen u gevraagd werd of u nu mannen of vrouwen verkiest – dat u geen voorkeur hebt en dat het louter van de kans op seks afhangt (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 27). Kortom, tal van aanwijzingen dat u alleszins niet homoseksueel bent, die weliswaar niet uitsluiten dat u het omwille van uw nood aan seks af en toe met mannen seksuele betrekkingen had.

Niettemin bevatten ook de rest van uw verklaringen talloze elementen die de waarachtigheid van uw bewering in respectievelijk Nederland, Irak en België seks met mannen te hebben gehad ernstig ondermijnt. Zo wist u – ondanks uw bewering dat er gemiddeld twee keer per week seks gehad te hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 25-26) – amper een naam te geven van de talloze bars, discotheken en parken waar u in Nederland naartoe trok om met mannen seks te hebben. Evenmin wist u foto's neer te leggen van homofeestjes waar u naar toe zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 34). De documenten die u na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal nog neerlegde, veranderen hier niets aan, te meer u de informatie makkelijk via het internet kon opzoeken en het door u neergelegde business kaartje geenszins de geaardheid van de persoon in kwestie bevestigt, laat staan die van u. Verder is het niet geloofwaardig dat u na uw terugkeer naar Irak een relatie/seks had met een man (cfr. infra), te meer u, een paar vage antwoorden ten spijt, ook niet echt op de hoogte leek te zijn van ontmoetingsplekken voor homoseksuelen in Kirkoek (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 31-32); en dient aangehaald te worden dat u in België, met uitzondering van een seksshop waarover u gehoord zou hebben, evenmin locaties lijkt te kennen waar homo's afspreken, feestjes houden of seks hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 32). Bovendien is het ook uiterst bevreemdend en – gelet op uw beweerde bedrijvigheid in Nederland – eerder onwaarschijnlijk dat u juist op de dag van uw asielaanvraag seks had met een onbekende man, maar dan in de talloze maanden nadien zelf geen enkele keer meer seks had omdat er zich geen kans voordeed (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 32). Tot slot kan aan dit alles nog toegevoegd worden dat de geloofwaardigheid van uw bewering homoseksueel te zijn evenzeer ondermijnd wordt door het feit dat u – ondanks u op de hoogte lijkt te zijn van de algemeen houding ten aanzien van homoseksualiteit in Irak (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 27-28; 34) – nooit aan de Nederlandse autoriteiten aangaf dat u omwille van uw seksuele betrekkingen met mannen gevaar liep in Irak en bijgevolg niet naar daar gerepatriëerd kon worden (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 34; Zie ook Nederlands asioldossier).

Wat betreft uw concrete vluchtaanleiding – met name dat u ten gevolge van u een uit de hand gelopen homoseksuele relatie met O.(...) H.(...) opnieuw het land diende te verlaten – bestaan op zich

reeds ernstige twijfels daar er allesbehalve geloof kan gehecht worden aan uw bewering homoseksueel te zijn (cfr. supra). Dit terzijde dient echter ook opgemerkt worden dat uw verklaringen aangaande uw huidige vluchtaanleiding sowieso enkele tegenstrijdigheden en talloze elementen bevatten die de waarachtigheid ervan verder ondermijnen. Zo is het vooreerst maar weinig plausibel dat u reeds op 9 september 2010 in de moskee van Al Shorawa aankwam (Gehoorderverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 19) daar u pas de dag voordien door Nederland werd gerepatrieerd en het zo goed als onmogelijk lijkt dat u op één dag tijd vanuit Bagdad naar Kirkoek reisde, om vervolgens dezelfde dag nog uw moeder te zoeken, uw familieleden te contacteren, naar de moskee van Al Nour te gaan en tot slot in Al Shorawa te arriveren (Gehoorderverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 5-6). Verder strookt uw bewering dat u de zoon van de imam, O.(...) H.(...), op 9 september 2010 leerde kennen (Gehoorderverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 19) niet met uw eerdere verklaring dat u hem pas enkele dagen na uw aankomst in de moskee zou hebben leren kennen (Gehoorderverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 19); en stelde u tot verschillende keren toe dat de zoon van de imam O.(...) H.(...) heette (Gehoorderverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 19-20; 34-35), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat hij A.(...) heette (Vragenlijst CGVS, 9 september 2011, p. 3) – een onbegrijpelijke tegenstrijdigheid te meer men beweert maandenlang een relatie met deze persoon gehad te hebben. Daarnaast legde u ook geen foto's neer van u en O.(...), en wist u – indien er aan uw relatie met O.(...) H.(...) al enigszins geloof gehecht zou kunnen worden, quod non – evenmin aannemelijk te maken dat O.(...) na 1 januari 2011 door zijn vader, de imam van Shorawa, vermoord werd (Gehoorderverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 33-34). Zo wist u geen documenten neer te leggen waaruit blijkt dat O.(...) vermoord werd (Gehoorderverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 34) en gaf u ook aan zelf niet te weten wat en wanneer dit juist gebeurd was (Gehoorderverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 23) – hetgeen toch opmerkelijk is indien men beweert maandenlang een homoseksuele relatie met O.(...) gehad te hebben. Dat u nadien geen navraag meer deed omdat u te triestig was (Gehoorderverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 23) en evenmin geen moeite meer deed om bijkomende informatie aangaande O.(...)'s dood te bekomen, getuigt bovendien van een vergaande vorm van desinteresse die allesbehalve te verzoenen valt met het gedrag van iemand die omwille van zijn geaardheid een gegronde vrees voor vervolging beweert te hebben. Tot slot wist u ook uw woonplaats en problemen na 1 januari 2011 niet aannemelijk te maken, daar u tijdens uw laatste gehoor in Nederland nog vermeldde dat uw vriend S.(...) in Jordanië verblijft (zie Nederlands dossier). Het door u neergelegde verslag van de politie van Al Uruba verandert niets aan deze vaststelling, te meer het document op basis van uw verklaringen opgesteld werd en uit de op het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen zijn.

Gelet op al het voorgaande, en in het bijzonder op het feit dat uw bewering homoseksueel te zijn maar weinig geloofwaardig is, kan ook aan de door u aangehaalde problemen allesbehalve geloof gehecht worden. Dientengevolge is het ook niet aannemelijk dat er op heden in Irak een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon zou bestaan, en kan het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus niet toekennen. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kirkoek, in de provincie At-Ta-mim in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in deze regio te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkoek wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkoek merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkoek is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkoek. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkoek leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012). Bovendien is er in Kirkoek sinds het vertrek van de

Amerikanen geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkook subsidiaire bescherming toe te kennen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkook blijkt immers dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dat dit geen situatie van "open combat" is. De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Tot slot blijkt overigens ook uit analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Gelet op hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal dan ook tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkook aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voerde u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten, alsook uw rijbewijs, rantsoenkaart en woonstbewijs veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen, daar ze louter uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke in deze beslissing niet betwist worden. De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde, alsook hun geringe bewijskracht, werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de invulling van het begrip "vluchteling" van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent het begrip "gegronde vrees voor vervolging". Hij poneert dat uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft. Verzoeker voert aan dat er enerzijds daden van lichamelijk geweld tegen hem werden gesteld omwille van het niet delen van een bepaalde politieke overtuiging. Hij verwijst in dit verband naar de motieven die hij bij zijn asielaanvraag in Nederland heeft aangehaald, met name ontvoering en beschieting door terroristen omdat hij weigerde gif te mengen in het eten en explosieven aan te brengen in de bestellingen geleverd aan het Amerikaanse leger, en stelt dat het niet correct is dat hij deze motieven op heden niet opnieuw als asielmotief zou inroepen. Hij bevestigt dat hij inderdaad verklaarde niet opnieuw problemen te hebben gehad met de terroristen doch hij benadrukt daarbij dat dit te danken was aan het feit dat hij "niet zichtbaar" was, reden waarom hij sinds zijn terugkeer naar Irak ook niet meer gaan werken is. Anderzijds is er volgens verzoeker in casu sprake van een discriminerende vervolging of bestraffing omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep. Een aantal onbekende personen probeerden hem immers in opdracht van de imam van Shorawa te ontvoeren omdat hij in de moskee seksuele betrekkingen heeft gehad met de zoon van de imam. Verzoeker stelt een gegronde vrees voor zijn leven te hebben daar de imam omwille van voornoemde seksuele betrekkingen reeds zijn eigen zoon heeft gedood. Bovendien wijst verzoeker erop dat het hebben van homoseksueel contact in de moskee van een Islamitische staat wordt aanzien als een ernstige vernedering van de Islam. Zijn vrees voor zijn leven werd nog versterkt toen hij recent via een fax verstuurd door vrienden in Irak kennis kreeg van een verzoek tot arrestatie gericht aan de gerechtelijke diensten en diensten van de politie te Kirkuk, aldus nog verzoeker. Tot slot onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de mogelijkheid dat hij zich wat betreft de exacte datums van zijn reisweg heeft vergist, geenszins de waarachtigheid van zijn relaas ondermijnt. Hij wijst erop dat hij reeds sinds zijn negentiende voortdurend op de vlucht is en meent dat men niet redelijkerwijs van hem kan verwachten dat hij zich de

data van alle gebeurtenissen gedurende de voorbije bewogen vijf jaar exact voor de geest kan halen. Dat hij zich tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken eenvoudig versprak door de naam A. te noemen in plaats van O. toen hij werd ondervraagd naar zijn seksuele betrekkingen in Irak, doet volgens verzoeker evenmin afbreuk aan de waarachtigheid van zijn relaas daar men redelijkerwijs niet kan verwachten dat hij zich in het kader van een urenlang verhoor niet eenmaal verspreekt. Voorts herinnert verzoeker eraan dat hij is moeten vluchten uit de berging van de moskee op het ogenblik dat hij betrapt werd op seksuele betrekkingen met O. zodat men niet redelijkerwijs van hem kan verwachten foto's te kunnen voorleggen aangezien hij deze heeft moeten achterlaten in de moskee. Tot slot stelt verzoeker dat hij kennis heeft gekregen van de moord op O. via vrienden en dat hij hiervan nooit enige publicatie heeft gezien. Hij vervolgt dat hij ten tijde dat hij het nieuws te horen kreeg bij zijn vriend S. verbleef en hij kort daarna besloot te vluchten richting Turkije. Verzoeker stelt zich dan ook de vraag waar hij zich nog meer had moeten informeren, gezien hij op de vlucht was.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), poneert verzoeker dat er niet aan getwijfeld kan worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, indien hij zou terugkeren naar Irak, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van dat land zou kunnen stellen. Verzoeker verduidelijkt dat wanneer hij nu zou worden teruggestuurd naar Irak, hij in een land komt waar hij nergens terecht kan en waar hij opnieuw in contact dreigt te komen met zowel een terroristische groepering die hem niet gunstig gezind is als met de imam van Shorawa, die uit is op wraak. Bovendien wordt hij gezocht door de politie van Kirkuk, wellicht omwille van zijn (homo)seksuele betrekkingen in een moskee, hetgeen wordt beschouwd als een ernstige vernedering van de Islam. Verzoeker stelt niet terug te kunnen naar zijn moeder aangezien zij sinds 2008 vermist wordt. Verdere familieleden weigeren iets met hem te maken te hebben uit schrik eveneens in de problemen te zullen komen, aldus nog verzoeker. Voorts verwijst verzoeker naar de landeninformatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit hij besluit dat de veiligheidssituatie in Kirkuk nog steeds allesbehalve optimaal is. Tot slot haalt verzoeker een rapport aan van Internal Displacement Monitoring Centre van oktober 2011, waaruit volgens verzoeker blijkt dat vanaf het begin van het conflict in Irak in 2003, bepaalde milities zoals de Mahdi militie zich gericht hebben tegen mensen die zich niet houden aan hun conservatieve normen, dat het aantal aanvallen op homoseksuele mannen of mannen die ervan verdacht worden homoseksueel te zijn gestegen is en dat dergelijke aanvallen veelal straffeloos blijven daar de Iraakse autoriteiten nalaten dergelijke moorden te onderzoeken.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verzoek tot arrestatie d.d. 7 februari 2012 met vertaling in het Nederlands, een Rapport van Nader Gehoor IND Nederland d.d. 19 april 2007 en de Subject Related Briefing "Irak" "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkoek*" d.d. 5 januari 2012.

Ter zitting legt verzoeker 2 fotokopieën neer van een arrestatiebevel, zonder vertaling in het Nederlands.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij het probleem dat er destijds toe leidde dat hij in Nederland asiel aanvroeg – met name zijn weigering om een terroristische groepering te helpen met hun activiteiten tegen de Amerikanen – op heden niet opnieuw inroept als asielmotief, zijn bewering dat hij voorzichtig was en de terroristen hem nog altijd terug zouden kunnen vinden op zich niet afdoende is, te meer hij geen uitgesproken profiel heeft en het hoogst onwaarschijnlijk is dat een groepering die niet eens op de hoogte was van zijn terugkeer naar Irak hem jaren later nog steeds zou zoeken, hij geen enkel bewijsstuk neerlegde in verband met de feiten die hij in september 2010 te Schiphol aanhaalde teneinde zijn repatriëring naar Irak te verhinderen en de Nederlandse autoriteiten bovenstaande feiten reeds beoordeelden en van oordeel waren dat hij omwille van de toen door hem aangehaalde problemen geen of niet langer nood aan internationale bescherming had, (ii) hij het Commissariaat-generaal allesbehalve wist te overtuigen van het feit dat hij homoseksueel zou zijn, zoals omstandig wordt toegelicht, (iii) ook de rest van zijn verklaringen talloze elementen bevatten die de waarachtigheid van zijn bewering in respectievelijk Nederland, Irak en België seks met mannen te hebben gehad ernstig ondermijnen, zoals uitvoerig wordt uiteengezet en hij nooit aan de Nederlandse autoriteiten aangaf dat hij omwille van zijn seksuele betrekkingen met mannen gevaar liep in Irak en bijgevolg niet naar daar gerepatriëerd kon worden, (iv) zijn verklaringen aangaande zijn huidige vluchtaanleiding – met name dat hij ten gevolge van een uit de hand gelopen homoseksuele relatie met O. H. opnieuw het land diende te verlaten – enkele tegenstrijdigheden en talloze elementen bevatten die de waarachtigheid ervan verder ondermijnen, hij geen foto's neerlegt van

hem en O., noch enig document waaruit blijkt dat O. vermoord werd, hij aangaf niet te weten wanneer O. juist vermoord werd en hij geen moeite deed om bijkomende informatie over O. te bekomen, een houding welke getuigt van een verregaande vorm van desinteresse die allesbehalve te verzoenen valt met het gedrag van iemand die omwille van zijn geaardheid een gegronde vrees voor vervolging beweert te hebben, hij ook zijn woonplaats en problemen na 1 januari 2011 niet aannemelijk wist te maken daar hij tijdens zijn laatste gehoor in Nederland nog vermeldde dat zijn vriend S. in Jordanië verblijft en het door hem neergelegde verslag van de politie niets verandert aan deze vaststelling, te meer het document op basis van zijn verklaringen werd opgesteld en dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen zijn, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kirkook geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoerde die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem neergelegde documenten niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen.

2.6. Waar verzoeker verwijst naar de motieven die hij bij zijn asielaanvraag in Nederland heeft aangehaald en stelt dat het niet correct is dat hij deze niet meer als grond voor zijn huidige asielaanvraag zou laten gelden, wijst de Raad erop dat zijn vrees voor vervolging door terroristen omwille van zijn weigering gif te mengen in het eten dat aan het Amerikaanse leger werd geleverd en explosieven in de bestellingen te verstoppen reeds door de Nederlandse autoriteiten werd beoordeeld en zijn verklaringen in dit verband ongeloofwaardig werden bevonden. Bijgevolg dienen deze feiten niet meer opnieuw door de Belgische asielinstanties beoordeeld te worden. Dit klemt des te meer daar verzoeker niet in het minst aannemelijk maakt dat de terroristen in kwestie hem na al die jaren nog steeds zouden zoeken. Integendeel, verzoeker verklaarde na zijn terugkeer naar Irak geen problemen meer te hebben gekend met de terroristen omwille van de redenen die hem er in 2007 toe noopten zijn land te verlaten (administratief dossier, stuk 4, p. 13 en stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3). De bewering als zou hij bij zijn terugkeer naar Irak niet meer gewerkt hebben en hij dus 'onzichtbaar' was, doet hieraan geen afbreuk.

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker er geenszins in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Zoals terecht wordt geconcludeerd in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er vooreerst geenszins in zijn seksuele geaardheid aannemelijk te maken. De uiteenzetting en beschouwingen dienaangaande in het verzoekschrift kunnen allermindst overtuigen. Zo is het de Raad niet duidelijk waarop verzoeker zich tot tweemaal toe steunt om te stellen dat negentien jaar een leeftijd zou zijn waarop bi- of homoseksuelen hun seksuele geaardheid vaak tot uiting brengen. Zijn betoog dienaangaande kan dan ook niet worden aanvaard als plausibele verklaring voor de vaststelling dat hij voor zijn vertrek naar Nederland in 2007 enkel een relatie/seks had met vrouwen en dat hij pas in 2008, toen hij reeds enige tijd in Nederland verbleef, voor het eerst seks had met mannen. Doorslaggevend echter zijn verzoekers verklaringen wanneer hem tijdens het gehoor gevraagd werd naar wat hij juist verstaat onder homoseksualiteit en de manier waarop hij zich hiervan bewust werd: *“Zo stelde u dat homoseksueel zijn voor u betekent dat u geen onderscheid tussen mannen en vrouwen maakt (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 24) en beweerde u aanvankelijk dat u zich hiervan bewust werd toen u in 2008 naar homodiscotheken begon te gaan en mannen u aldaar naar seks vroegen (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 25). Nadien verklaarde u dan weer dat u in Nederland geen kans had om met vrouwen seks te hebben en dan maar met mannen begon om – als jonge man – uw dagelijkse nood aan seks te compenseren (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 26-27). Verder stelde u zich niet anders te voelen dat een heteroseksueel persoon (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 27); verklaarde u dat u nog nooit gevoelens had voor een man (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 29; 33); beweerde u met een man geen toekomst te hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 29); verwees u verschillende keren met ‘ze’ naar homoseksuelen (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 24; 30) – hetgeen toch opmerkelijk is indien men zelf homoseksueel beweert te zijn – en stelde u – toen u gevraagd werd of u nu mannen of vrouwen verkiest – dat u geen voorkeur hebt en dat het louter van de kans op seks afhangt (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 27).”* Gelet op deze verklaringen oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel niet kan worden uitgesloten dat verzoeker omwille van zijn nood aan seks af en toe met mannen seksuele betrekkingen had, zijn verklaringen tal van aanwijzingen bevatten dat hij alleszins niet homoseksueel is. Verzoekers betoog in voorliggend verzoekschrift dat hoger aangehaalde antwoorden op geen enkele wijze aantonen

dat hij zich niet seksueel aangetrokken zou voelen tot mannen, dat het feit dat hij geen onderscheid maakt tussen mannen en vrouwen erop wijst dat hij zich zowel seksueel aangetrokken voelt tot mannen als tot vrouwen en dat ook zijn relatie met O. louter seksueel was, doet geen afbreuk aan het voorgaande doch vormt integendeel andermaal een bevestiging van de indruk dat het verzoeker louter om de seks gaat eerder dan dat hij van bi- of homoseksuele geaardheid is. Ook met het verweer dat hij nog nooit gevoelens heeft gehad voor een man omdat hij tot op heden gewoonweg nog niemand heeft gevonden die hij op relationeel vlak (anders dan op seksueel vlak) interessant vindt en dat hij tot op heden geen toekomst heeft kunnen hebben met een man aangezien hij als asielzoeker woning- en opvangproblemen heeft, slaagt verzoeker er niet in te overtuigen dat hij bi- of homoseksueel zou zijn. Deze door verzoeker aangevoerde redenen kunnen immers geenszins verklaren dat verzoeker geen valabel antwoordt wist te formuleren op de vragen wat hij precies verstaat onder homoseksualiteit, op welke manier hij zich bewust werd van zijn geaardheid en hoe hij zich als 'homoseksueel' voelt. Zo leest de Raad in het gehoorverslag: *"- Beschouwt u zich als homoseksueel? In België wordt beschouwd als homo, maar in Irak niet als homo. – Wat bedoelt u dat juist mee; in Irak, niet als homo? In België hebben ze vrijheid, maar bij ons is er geen vrijheid; is niet homo. – Zo ja, wat verstaat u onder <<homoseksueel>>? Ze hebben een romantische manier. Vooral in Europa, een manier van doen en spreken. Is verschillend van gewone mensen. Maar ik maak geen onderscheid tussen mannen en vrouwen. Ik heb respect voor hen allemaal. – Nu, u zegt, ik ben homoseksueel, wat verstaat u daar onder, voor u zelf? Dat hangt af van de hormonen die je hebt. Iedere persoon is vrij. Ik heb respect voor allemaal. – Wanneer werd u bewust van het feit dat u homoseksueel bent? Toen ik in Nederland was. – Kan u daar eens over vertellen. In 2008 ben ik begonnen naar discotheken te gaan die enkel bestemd waren voor homo's. toen ik binnenging, kwamen er soms drie vier mannen vragen of ik seks met hen wou. Sommigen gaven geld, maar ik heb wel gedaan zonder geld van hen te ontvangen. En tegenover opvangcentrum in Eindhoven kwamen soms oude chauffeurs, om ons te vragen om mee te gaan. En ook in Mosul Canal. (...) – U zegt dat u naar discotheken ging vanaf 2008. Nadien ook met hen meeging. Maar wanneer voelde u zich voor het eerst aangetrokken tot mannen? Reden waarom ik seks met mannen had was omdat ik geen kans had met vrouwen. Of misschien was het omdat ik gewoon wou testen met mannen. (...) Als je geen vrouw vindt, ga je met handen. Als je dat doet ga je iets anders proberen. Een jongen van die leeftijd wil elke dag seks. (...) – En dan bent u maar met mannen begonnen? Ja. – Dus het is niet dat u mannen boven vrouwen verkiest? Neen, het is hetzelfde, het hangt van de kans af. – Dus als ik het goed begrijp, hangt het af van de kans om seks te hebben? Ja, dat klopt. (...) Beschouwt u zich dan als anders dan iemand die heteroseksueel is? Neen. Hier in Europa hebben mensen geen moeilijkheden mee. Maar in Irak was dat wel grote probleem.* (administratief dossier, stuk 4, p. 24-27). Dergelijke verklaringen getuigen geenszins van een bi- of homoseksuele geaardheid doch tonen andermaal aan dat verzoeker slechts zijn seksuele behoefte bevredigd wil zien en dat het hem hierbij niet uitmaakt of dit door een man dan wel door een vrouw gebeurt. De wijze waarop verzoeker wenst invulling te geven aan de beleving van zijn seksleven kan echter geen grond vormen voor de toekenning van internationale bescherming.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, wordt de geloofwaardigheid van verzoekers bewering bi- of homoseksueel te zijn andermaal ondermijnd door het feit dat hij – ondanks hij op de hoogte lijkt te zijn van de algemene houding ten aanzien van homoseksualiteit in Irak – nooit aan de Nederlandse autoriteiten aangaf dat hij omwille van zijn seksuele betrekkingen met mannen gevaar liep in Irak en bijgevolg niet naar daar gerepatriëerd kon worden.

De Raad besluit dat het loutere feit dat verzoeker zijn seksuele lusten, met mannen of met vrouwen, niet kan beleven op de wijze waarop hij dat wenst, niet betekent dat ten aanzien van hem sprake is van een situatie van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, niet iedere beperking van mensenrechten wordt als een daad van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag gezien.

2.7.2. Voorts hecht de Raad geen geloof aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, namelijk dat hij door de imam zou zijn betrapt op het ogenblik dat hij met diens zoon O. seksuele betrekkingen had in de berging van de moskee. Opnieuw kan verzoekers verweer in voorliggend verzoekschrift niet overtuigen.

Zo kan het betoog dat de mogelijkheid dat hij zich wat betreft de exacte datums van zijn reisweg heeft vergist, geenszins de waarachtigheid van zijn relaas ondermijnen, dat hij reeds sinds zijn negentiende voortdurend op de vlucht is en men niet redelijkerwijs van hem kan verwachten dat hij zich de data van alle gebeurtenissen gedurende de voorbije bewogen vijf jaar exact voor de geest kan halen, geenszins een verklaring bieden voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en

onwaarschijnlijkheden betreffende de data waarop hij in de moskee van Al Shorawa is toegekomen en hij O., de zoon van de imam, heeft leren kennen: *“Zo is het vooreerst maar weinig plausibel dat u reeds op 9 september 2010 in de moskee van Al Shorawa aankwam (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 19) daar u pas de dag voordien door Nederland werd gerepatrieerd en het zo goed als onmogelijk lijkt dat u op één dag tijd vanuit Bagdad naar Kirkook reisde, om vervolgens dezelfde dag nog uw moeder te zoeken, uw familieleden te contacteren, naar de moskee van Al Nour te gaan en tot slot in Al Shorawa te arriveren (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, pp. 5-6). Verder strookt uw bewering dat u de zoon van de imam, O.(...) H.(...), op 9 september 2010 leerde kennen (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 19) niet met uw eerdere verklaring dat u hem pas enkele dagen na uw aankomst in de moskee zou hebben leren kennen (Gehoorverslag CGVS, 12 maart 2012, p. 19); (...).”* Van verzoeker wordt geenszins verwacht dat hij zich de data van alle gebeurtenissen van de afgelopen jaren exact zou kunnen herinneren. De datum waarop hij in de moskee van Al Shorawa is toegekomen en de datum waarop hij O. heeft leren kennen betreffen echter essentiële elementen in verzoekers vluchtrelaas. Bovendien betreffen het gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan vrijwel onmiddellijk na zijn gedwongen repatriëring naar Irak zodat redelijkerwijs van verzoeker kan worden verwacht dat hij deze correct in de tijd kan duiden en dat hij minstens op geloofwaardige wijze kan toelichten hoeveel dagen er verlopen zijn tussen zijn terugkeer naar Irak en zijn aankomst in de moskee van Al Shorawa, alsook of hij O. reeds ontmoette op de dag van zijn aankomst in de moskee dan wel een aantal dagen later.

Ook het verweer dat hij zich tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken eenvoudig versprak door de naam A. te noemen in plaats van O. toen hij werd ondervraagd naar zijn seksuele betrekkingen in Irak, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn duidelijk en ondubbelzinnig: *“Na mijn repatriëring naar Irak verbleef ik in de moskee Baba Gurgur. Een tijdje later raakte ik bevriend met de zoon van de imam van de moskee. Hij heette A.(...)”* Uit het administratief dossier blijkt dat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch en dat verzoeker verklaarde dat hij niets meer aan zijn verhaal wenste toe te voegen, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3) en aldus te kennen heeft gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn.

Dat hij geen foto's kan voorleggen van zichzelf en O. verklaart verzoeker door het feit dat hij is moeten vluchten uit de berging van de moskee op het ogenblik dat hij betrapt werd op seksuele betrekkingen met O. zodat hij de foto's heeft moeten achterlaten. Dit verklaart echter nog niet waarom verzoeker evenmin enig document bijbrengt waaruit kan blijken dat O. inderdaad door zijn vader vermoord werd, terwijl verzoeker nochtans in staat blijkt te zijn documenten vanuit Irak te bekomen, getuige het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde arrestatieverzoek.

Tot slot wijst de Raad erop dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te leggen met zijn thuisbasis teneinde informatie te verkrijgen over de evolutie van zijn persoonlijk problemen en afdoende bewijzen te verzamelen van zijn beweringen, in het bijzonder omtrent de dood van O.. Het lot van O. kan immers indicatief zijn voor wat hem zelf zou kunnen overkomen in geval van terugkeer naar Irak. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse van zijnerwege en doet finaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.7.3. In zoverre verzoeker nog poneert dat er in casu sprake is van een discriminerende vervolging of bestraffing omwille van het behoren tot een sociale groep doordat hij in de moskee seksuele betrekkingen heeft gehad met de zoon van de imam, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn homo- of biseksualiteit niet in het minst aannemelijk maakt en evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen omtrent de seksuele relatie die hij zou hebben gehad met de zoon van de imam en derhalve evenmin aan de poging tot ontvoering die hiervan het gevolg zou zijn. Dienvolgens toont verzoeker geenszins aan tot een bepaalde risicogroep te behoren, noch maakt hij een voorgehouden vrees voor vervolging aannemelijk.

Ook de verwijzing in het verzoekschrift naar een rapport van Internal Displacement Monitoring Centre van oktober 2011, waaruit volgens verzoeker blijkt dat vanaf het begin van het conflict in Irak in 2003, bepaalde milities zoals de Mahdi militie zich gericht hebben tegen mensen die zich niet houden aan hun conservatieve normen, dat het aantal aanvallen op homoseksuele mannen of mannen die ervan

verdacht worden homoseksueel te zijn gestegen is en dat dergelijke aanvallen veelal straffeloos blijven daar de Iraakse autoriteiten nalaten dergelijke moorden te onderzoeken, is gelet op het voorgaande niet dienstig. Immers, een algemene verwijzing naar de bestaande situatie in het land van herkomst en een algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zowel zijn homoseksuele geaardheid als zijn concrete vluchtmotieven.

2.7.4. Het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker opgediste vluchtmotieven. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn seksuele geaardheid een gegronde vrees voor vervolging koestert of dient te koesteren, of dat hij een risico op ernstige schade loopt of zal lopen bij terugkeer. Voorts maakt verzoeker zijn relaas, met name dat hij vervolging vreest ten gevolge van seks met de zoon van de imam in de moskee, niet aannemelijk.

Het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat verzoeker amper een naam wist te geven van de talloze bars, discotheken en parken waar hij in Nederland naartoe trok om met mannen seks te hebben, hij evenmin foto's wist neer te leggen van homofeestjes waar hij naar toe zou zijn geweest, hij een paar vage antwoorden ten spijt ook niet echt op de hoogte leek te zijn van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Kirkook, hij in België, met uitzondering van een seksshop waarover hij gehoord zou hebben, evenmin locaties lijkt te kennen waar homo's afspreken en het – gelet op zijn beweerde bedrijvigheid in Nederland – uiterst bevreemdend en eerder onwaarschijnlijk is dat hij juist op de dag van zijn asielaanvraag seks had met een onbekende man maar dan in de talloze maanden nadien geen enkele keer meer seks had omdat er zich geen kans voordeed, is bijkomstig en niet determinerend.

2.7.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De door hem neergelegde identiteitsdocumenten, zijn rantsoenkaart en woonbewijs bevestigen louter zijn identiteit en nationaliteit doch vormen geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging. De laissez-passer afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten en het vliegtuigticket van Suleymaniye naar Istanbul tonen slechts de datum van verzoekers repatriëring aan alsook van zijn tweede vertrek uit Irak. De door hem ingediende klacht bij de politie van Al Uruba vormt, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, geen bewijs van zijn woonplaats na 1 januari 2011, noch van de door verzoeker voorgehouden poging tot ontvoering, temeer het document op basis van zijn verklaringen werd opgesteld en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen zijn. De kopie van het business kaartje van de persoon met wie hij in Nederland af en toe seksuele betrekkingen zou hebben gehad bevestigd geenszins verzoekers geaardheid, laat staan de door hem beweerde vervolgingsfeiten. Hetzelfde geldt voor de kopie van de webpagina met foto's aangaande een bepaalde locatie in Nederland die hij soms bezocht, informatie welke overigens gemakkelijk via het internet kan worden opgezocht.

Met betrekking tot het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde arrestatieverzoek dient te worden opgemerkt dat dat fotokopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit. Overigens kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De ter zitting neergelegde documenten zijn niet voorzien van een eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. In toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden deze stukken niet in overweging genomen.

2.7.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Blijkens verzoekers verklaringen is hij afkomstig uit Irak, Kirkoeq, zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Kirkoeq in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.8.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" – *De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkoeq*", van 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Kirkoeq actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Kirkoeq geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in genoemde SRB onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkoeq samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet meer zo spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar doet zich ook voor in Ninewa en Kirkoeq. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de bomaanslagen als het geweld tegen bepaalde individuen, zijn hoofdzakelijk gericht tegen bepaalde doelwitten. Deze doelwitten zijn vooral personen die behoren tot de veiligheidsdiensten (bvb. aanslagen tegen politiekantoren) en minderheden, hoofdzakelijk Christenen. (...)"*(p. 16 e.v.)

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd onder verwijzing naar hoger genoemde SRB dat *"(...) de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkoeq merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkoeq is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld.*

Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkook. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkook leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroeps categorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel”, dat “Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkook blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van “open combat”. De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.” en dat “Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.” De commissaris-generaal bevestigt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, doch oordeelt op basis van hoger aangehaalde SRB dat er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkook dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet. Uit de update aangaande de meest recente stand van zaken inzake de veiligheidssituatie in Centraal-Irak (Subject Related Briefing “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkook” van 31 juli 2012), neergelegd ter zitting, blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de Subject Related Briefing van 5 januari 2012, gevoegd aan het administratief dossier, nog steeds gehandhaafd blijven (p. 22 ev.). Zo aldus inderdaad niet kan gesproken worden van een stabiele veiligheidssituatie in Kirkook, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker met zijn betoog dat hoewel er in Kirkook een evolutie plaatsvindt van terroristisch naar crimineel geweld, AQI er nog niet helemaal is uitgeroeid, dat hoe dan ook met het vertrek van de Amerikanen de Iraakse veiligheidsdiensten de taak tot het verzekeren van de veiligheid alleen zullen moeten opnemen en dat hij zich geenszins beschermd zal weten tegen zowel een terroristische groepering als de imam van Shorawa, laat staan tegen de Iraakse politie die ertoe verzocht werd hem te arresteren, geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkook subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8.3. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) worden toegekend.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS